

venlig Stemning hos Mindretallet lige over for Forfattere og Kunstnere. Det erede Mindretal synes, at Forfatterne og Kunstnerne have det i og for sig godt nok, og saa saa de oven i Købet betydelige Understøttelser baade direkte og indirekte paa Finansloven; de maa derfor nøjes med, hvad de have, og ikke forlange mere. Jeg tror imidlertid, at naar man virkelig er en Ven af den almindelige Oplysning, maa man ogsaa lade sig det være maatpaaaliggende at ordne Forholdene saaledes, at der kan være en naturlig Opfordring, og at der kan være nogen Lyst til at arbejde for den almindelige Oplysning hos de Mænd, som særlig ere kaldede dertil, og man vil dog formodentlig ikke nægte, at det er Forfatterne, det er Videnskabsmændene, det er dem, der særlig have gjort Studier i en eller anden Retning, der ere kaldede til at være Oplysningsværtere her i Landet. Men naar man ikke sikrer deres Stilling, tror jeg heller ikke, man arbejder for eller fremmer den almindelige Oplysning her i Landet. Ogsaa her maa man uvilkaarlig komme til at opfatte Mindretallet saaledes, at det, der fornemmelig ligger det paa Sinde, er Oversættelserne. Jeg ved det ikke, men jeg antager, at det er det erede Udvalgs Mening, at man fremmer Oplysningen derved, at man letter Oversættelserne. Denne Sætning vil jeg i og for sig ikke kunne have noget imod, men Spørgsmaalet er jo rigtig nok dette, om det er rigtigt at fremme Oversættelserne paa de originale Arbejders Bekostning, og bliver der ikke gode originale Arbejder, saa bliver der selvfølgelig heller ikke gode oversatte Værker. Hvad er det, der sker, hvis man gaar ind paa denne § 4 i Lovforslaget? Der tilskrives en Forfatter Ret til at disponere over sit Arbejde, ogsaa hvad Oversættelser angaar, i 10 Aar; det vil med andre Ord sige, at i Købet af 10 Aar maa ingen oversætte en Mands Værker, medmindre han affinder sig paa en eller anden Maade med Forfatteren. Jeg kunde fristes til at henvende mig til de Herreretsfølelse, om det synes at være i sin Orden, naar en Mand har anvendt Aar af sit Liv paa at tilvejebringe et eller andet Værk, at saa Dagen efter, at det er udkommet, en anden Mand giver sig til, uden at spørge ham i nogen Henseende derom, at oversætte dette hans Arbejde paa et andet Sprog, der maatte har en langt større Værdighed end det Sprog, hvori Forfatteren oprindelig har affattet sit Arbejde. Derjom her i Kjøbenhavn en Mand giver sig til at oversætte et dansk Arbejde paa Tysk, saa er der vel

intet Spørgsmaal om, at det i høj Grad vil skade Værdigheden for Forfatterens originale Værk, og er der nogen Ret eller Billighed i, at denne Oversætter, hvis hele Evne maatte er den, at han kan Tysk og Dansk, paa den Maade skal kunne tilegne sig maatte langt større Fordel og Gevinst af det Mandsfoster, hvormed der er Spørgsmaal, end den Mand, der har anvendt maatte et helt eller et halvt Liv paa at tilvejebringe sit Arbejde? Og derjom man ikke kan eller vil betale Forfatteren for at faa Lov til at oversætte hans Arbejde, hvad Ulykke er der saa i, at det kan vare 10 Aar, inden man kan forelægge en Oversættelse for sine Læsere? Hvilken praktisk Betydning har det? Ja, oprigtig talt, tænker jeg mig, at det nærmest skulde være med Hensyn til Avislitteraturen, at det skulde komme til at spille nogen Rolle; at man ikke straks kan oversætte et fremmed Arbejde. Jeg kan tænke mig, at det for Avisredaktører og Avisudgivere kan spille nogen Rolle, at man straks kan servere en Oversættelse af en ny udkommen fremmed Roman, medens den endnu har Nyhedens Interesse; men enten maa saa være Avisredaktører og Avisudgivere finde sig i at vente disse 10 Aar, eller ogsaa maa de søge Tillæbelse til at oversætte den fremmede Forfatter's Arbejde for at aftrykke det i deres Aviser. Dette, at muligvis en Del Avisredaktører kunne saa lidt Ulejlighed og Bekostning med at saa Feuilletoner ind i deres Aviser, forekommer mig ikke at være et Hensyn, der paa nogen Maade kan veje op imod de Hensyn, der skyldes Forfatteren.

Inden jeg slutter, skal jeg endnu gøre en enkelt Bemærkning. Foruden fra de Herrer Boghandlere i Kjøbenhavn har Udvalget, som det ligeledes fremgaar af Betænkningen, modtaget en Henvendelse paa Foranledning af Kunstnerforeningen af 18de November, idet det paa et Møde blev vedtaget „enstemmig indtrængende at anbefale det for Rigsdagen forelagte Lovforslag om Forfatter- og Kunstnerret til hurtig Gennemførelse, saaledes at derved Danmarks Tilslutning til Bernerkonventionen sammen med Norge muliggøres“. Denne Henvendelse er undertegnet af 211 Forfattere og Kunstnere. Ogsaa paa denne Liste vil man finde Mænd, der repræsentere de forskellige Retninger. Desforuden modtog Udvalget i Fjor en Henvendelse fra Kunstnere, der gik ud paa at anbefale en anden Affattelse af et Par Paragraffer, nemlig §§ 25 og 32. § 25 omstede Kunstnerne affattet saaledes: „E heller maa nogen uden Kunstnerens Samtykke offentliggøre Gengivelsen af hans ori-